

Kiều Mộng Hà

Thương quê Việt Nam

Thời gian trôi chảy ... lên mười năm
Trước tiên không quên chia sẻ niềm
Tục lệ xưa pha sương lòng quên hết
Đa phần chỉ sợ nỗi buồn còn
Vội vàng phục quốc còn trong mộng
Thương quê Việt Nam tâm hồn tâm
Bị các thái lai hồi ức vọng
Biến từ quê có dấu lạ lên

*thi
Hạt
ng
Kienhong* *thi
Hạt
ng
Kienhong*

NHƯ NHỮNG DÒNG SÔNG...

*Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm
Tiếng gió khua đêm vẫn ngập hồn
Xác lá rơi đầy sâu chẳng lấp
Buồn về theo mỗi độ sang Xuân.*

*Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm
Ngơ ngác như người sống cõi âm
Buổi sáng nơi đây đầy nắng ấm
Mà sao chỉ nhớ một vầng trăng.*

*Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm
Cách một biển Đông vẫn thấy gần
Gió đầy gió đưa về chốn cũ
Lòng đau ruột thắt dạ băng khuâng.*

Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm

*Nỗi nhớ quê nhà lệ chứa chan
Lá rụng còn thương cành cội cũ
Xa quê là chết những hai lần.*

*Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm
Bếp lửa quê hương vẫn cháy ngậm
Mưa gió có làm hồn ướt lạnh
Củi than vẫn đỏ rực trong tim.*

*Tôi rời đất Mẹ Bốn mươi năm
Ủ kín tình ai một góc chăn
Đọc mãi bài thơ chàng Thôi Hộ (*)
Hoa đào vẫn nở ngát hồn Xuân.*

*Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm
Nước mắt chừ như đã cạn dần
Thương Mẹ tuổi già còn ngóng đợi
Khóc Cha nằm xuống thịt xương tan.*

*Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm
Mắt vẫn sâu theo những vết nhăn
Tóc úa lãng xãng từng sợi trắng
Nụ cười cô đọng lệ khô cần.*

*Tôi rời đất Mẹ bốn mươi năm
Như những dòng sông nhớ cội nguồn
Chim nhớ núi, chim còn đôi cánh
Tôi còn nơi đó một vầng trăng.*

Kiều Mộng Hà

(*) Thôi Hộ: Thi sĩ thời nhà Đường
Nổi tiếng với bài “Đề Tích Sở Kiến Xứ”

BIỂN CỦA EM RIÊNG

Rừng xưa thay áo chưa anh?
Em ngồi đợi mãi... đã dành thời gian.
Hoa nở để rồi úa tàn,
Vườn thừa lá rụng thu vàng hiên sau.

Vì ai nhận vết thương đau,
Thỏ theo rêu bám biển dâu một đời.
Anh như sóng biển rong chơi,
Riêng em vẫn mãi góc trời quạnh hiu.

Một đời cho dấu chất chiu,
Cũng đâu giữ được tình yêu lụn dần.
Cho dù em ở thật gần,
Như con sông nhỏ mấy lần nước rong?

Biển còn tang hải bênh bồng,
Trăm con sóng vỗ thuyền trông tránh nghiêng.
Cho dù biển của em riêng,
Nghìn năm vàng đá lênh đênh bến bờ...

Kiều Mộng Hà

ĐÊM MƠ NHỚ NGƯỜI

Giữa trưa
Tình bỗng chợt về
Như cơn mưa lũ
đê mê đất trời.

Lá oải
húng hạt mưa rơi
Môi ngoan nhín lại
rịn lời cuồng điên.

Đằm ùa
sương giọt tháng giêng
Lá xanh ướt mượt
búp liền trở hoa.

Mùa xuân
Em mở cửa ra
Có chàng bướm lượn
la đà vườn trăng.

Đất trời
tinh thể trắng ngần
Cho thơ kết nối
Đêm vắng vặc... thơ.

Cho tình
trở giấc ban sơ
Thi nhân trở giấc
đêm mơ nhớ người.

Kiều Mộng Hà

HUẾ VẪN CÒN ĐÂY

(Cảm xúc từ bức tranh
Nón Huế của họa sĩ
Mẫu Đơn)

*Huế của ngày xưa,
Huế mộng mơ
Nón nghiêng,
tôn nữ đẹp như thơ
Sông Hương còn đó,
đò đưa khách
Núi Ngự nằm đây,
mây lững lơ
Vỹ Dạ hàng cau,
sầu ngóng đợi
Kim Long
một bóng dôi mong chờ
Chiều ngang thành nội
mờ sương khói
Huế vẫn còn đây,
Huế... xác xơ!*

Kiều Mộng Hà

NGÂM NGÙI

(Tuởng nhớ ngày 30 tháng Tư.)

Chiến tranh! Ăn cắp của tôi tuổi mộng mơ
Hoà bình! Nuốt trọn cuộc đời thời tươi trẻ
Bây giờ! Dốc hoàng hôn gập ghềnh ngấp nghé
Những tháng năm buồn làm kẻ ly hương.

Mỗi độ xuân sang nhìn hoa cỏ trong vườn
Hoa tươi thắm sao lòng luôn buồn bã...
Trời vẫn xanh, mây hồng, hoa rơi là
Có hoa nào tên gọi Ngu Mỹ Nhân?*

Ly rượu trong tay khăn vải lâm râm
Hoàng hậu Ngu Cơ, mỹ nhân múa kiếm
Tên tuổi nàng, ngàn đời sau... kiêu diễm
Ly rượu này kính cẩn tặng Người đây!

Kỳ lạ thay! Từng ngọn cỏ lung lay
Thoáng như có hồn ai về chứng giám
Cai Hạ thành cái đêm nàng chết thảm
Máu thắm. Gương khua. Cờ đỏ. Thành hoang.

Ba mươi tháng Tư, ta cũng như nàng
Nước mắt. Nhà tan. Cờ loang. Máu đỏ
Trăm vạn hùng binh... tan hàng, lệ nhỏ
Ngàn muôn tướng tài, tù ngục, gian nan...

Ngu Cơ ơi! Người liệt nữ hiên ngang
Xem chết nhẹ, như vòng quay múa kiếm
Hai ngàn năm sau, gương xưa e thẹn
Ôi tháng Tư, ngập nước mắt... Ngâm ngùi!

Kiều Mộng Hà

(*) Ngu Mỹ Nhân tên là Ngu Cơ, vợ Sở Bá Vương Hạng Võ. Khi bị vây ở thành Cai Hạ vì muốn kích thích chồng cùng ba quân, Ngu Cơ hát và múa kiếm... sau đó tự sát. Tương truyền bên mộ nàng mọc lên một loại cỏ thấy rớt rượu thì múa may... Người sau gọi cỏ đó là cỏ Ngu Mỹ Nhân.

ĐẠ KHÚC 2

Như con chim bị thương
Tìm về tổ ấm nhỏ
Bỗng thấy đời vô thường
Từ cành khô nhánh cỏ.

Như con chim lẻ đôi
Luôn mơ về nguồn cội
Nơi có người yêu tôi
Ngồi đợi chờ suốt tối.

Như con chim bỏ rừng
Đời lưu vong khánh tận
Ngoài nước mắt rung rung
Tôi còn gì hiến tặng!

Như con chim mỗi cánh
Trên cánh đồng hoang vắng
Mang nỗi buồn điu hiu
Một đời nhọc nhằn gánh.

Như con chim bất hạnh
Vết thương chẳng chịu lành.

Kiều Mộng Hà

THÁNG GIÊNG Ở LẠI

Trăng thiên biên biết tháng giêng,
Ta ngồi như thể khơi tiền kiếp xưa.
Mùa xuân gió cũng cợt đùa,
Thủy tiên hé nụ bướm đưa gọi tình.

Đất trời tinh thể lặng thinh,
Gió mơn bướm lượn hoa xinh hé cười.
Tháng Giêng trăng có đơn côi?
Biển vang tiếng vọng tôi ngồi hoá thân.

Tháng Giêng trăng sáng vô ngần,
Em giai nhân mộng mấy lần say thơ.
Tháng Giêng tình bỗng ơ hồ,
Mây giăng xanh biếc đôi bờ nhớ nhung.

Em về mưa vội đóng khung,
Tháng Giêng trời đất vô cùng thủy chung.
Trăng rằm đợi nguyệt trùng phùng,
Kiêng ta lệ đọng ung dung rịn buồn.

Em về tóc ngắn vai thuôn,
Tháng Giêng ở lại sông cuồn cuộn nhớ ai.

Kiều Mộng Hà

ANH VỀ PHỐ CÓ LÊN ĐÈN?

Sài Gòn nhớ thuở bên nhau,
Em solex chở mộng đèo trăng mơ.
Sài Gòn mưa nắng tình cờ,
Cho tà áo lụa bất ngờ lấm lem.
Sài Gòn guốc mộc khua đêm,
Tim rung chung nhịp xuân thêm nụ cười.
Sài Gòn còn lại hai người,
Bóng đêm thêm bóng chung đôi cuối tuần.
Sài Gòn hè vẫn như xuân,
Chiếc solex chở tình gần bên nhau.
Sài Gòn má thắm môi đào,
Đường khuya hiu hắt trăng chao rặng rồi!
Phố còn tôi với đơn côi,
Mùa xuân con gái lệ rơi ngập thêm.
Anh về! Phố có lên đèn?

Kiều Mộng Hà

